

Maksimov:

Zlato jabolko.

Ubogemu dečku je zbolela mati. Zaželela si je jabolko, in sinček jih je šel prosit k dobrim ljudem. Izprosil pa je komaj dvojih. Držeč v vsaki roki eno, je hitel po bližnjici proti domu.

Srečal ga je pa berač, pa ga ustavil, rekoč: »Mali bratec v Gospodu, daj mi siromaku eno jabolko!« Deček je premislil: »Za mater ostane potem samó še eno! A mlad sem in uren; lahko pohitim še k drugim dobrim ljudem, prosit jabolko.« — Pa je podaril siromaku eno jabolko, drugo pa je dal v žep in stekel naprej.

Prisedši domov, je hotel podati materi jabolko. A kmalu bi mu bilo padlo od teže na tla. Postalo je zlato.

Deček je povedal, kaj se mu je dogodilo medpotoma. Vsem je bilo jasno, da je srečal Kristusa samega.

A. Čebular:

Počakaj.

Snež je pokrival poljano. Uboge ptičice so zmrzovale po vejicah, le vrabček si je poiskal dimnik in je ondi vsako noč spal.

Mrzlega jutra je čepel ta vrabček na strehi in prežal na dvor, kjer je krmila Micika perutnino. Vse je hitelo, da si uteši prazne želodčke.

»Živ, živ!« se je oglasil vrabček, ko je zagledal ščinkavčka na jablani. »Pojdiva malo bliže! Poglej, koliko je zrnja, midva pa stradava!«

Ščinkavček se je skoraj prestrašil, ker je bil vrabček črn kakor dimnikar. »»Počakaj, počakaj, da se drugi nazobljejo, saj bo tudi še za naju dovolj ostalo!«« mu je odvrnil.

»Kaj bi čakal, da mi vse pozobljejo?« je začival vrabček in se spustil na vrtno ograjo.

Skrbnemu petelinčku pa ni bilo prav, da bi gospodaril na dvorišču ta predrznež. Pogledal ga je postrani, a ko je zapazil, da še čepi na ograji, je zobal dalje.

Vrabček pa, videč, da ga več ne gleda petelinček, je smuknil med piške in začel zobati.

Pek, pek! — — Vrabčku se je zdelo, da se je podrl nanj svet. Komaj je utekel krivopercu izpod kljuna.

Ko so se kokoši nazobale, so odšle v vas k sosedovim. Ščinkavček pa se je vesel spustil na dvor in pobral ostala zrnca.

Drugo jutro sta se sestala ščinkavček in vrabček.

»»Vidiš, ako ne bi bil ti predrzen, bi se bil nazobal kakor jaz. Tako pa čivkaš:

Živ-žav, živ-žav,
jaz nisem več zdrav!««

Tako se je pošalil ščinkavček in odletel.

